

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **T. B.**, zastoupená Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Antonína Dvořáka 1117/15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 11. 2015, č. j. 32 Az 46/2014 – 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky Mgr. Martiny Řehořové **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 6. 11. 2015, č. j. 32 Az 46/2014 - 84, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 12. 2014, č. j. OAM-234/ZA-ZA15-ZA05-2014, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelce podle ust. § 12 až §14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., v níž správnímu orgánu i krajskému soudu vytýkala nedostatečné dokazování. Poukazovala na pronásledování své osoby a ozbrojený konflikt na Ukrajině, resp. ohrožení svého života. Navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Je přitom v zájmu stěžovatele, aby v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu uvedl, v čem spatřuje v jeho případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. nedostatečného dokazování, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67 a ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Podle obsahu správního spisu si správní orgán obstaral o zemi původu stěžovatelky dostatek podkladů a jeho rozhodnutí je tak v souladu s citovanou judikaturou. Otázkou pronásledování soukromými osobami, resp. nevyužitím všech prostředků ochrany v domovském státě, se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval ve své judikatuře, srv. rozsudky ze dne 14. 6. 2007, č.

pokračování

j. 9 Azs 49/2007 - 68, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62. Otázkou válečného konfliktu na Ukrajině, resp. možností přestěhování se do bezpečných částí země, se rovněž Nejvyšší správní soud opakovaně ve svých rozhodnutích zabývala, např. v usneseních ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, a ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ve kterém se uvádí, že *„situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Stejně tak lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“* Tuto judikaturu krajský soud při rozhodování o žalobě stěžovatelky respektoval. Poukazovala-li stěžovatelka obecně na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., uvádí Nejvyšší správní soud s odkazem na svou konstantní judikaturu, např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, a usnesení ze dne 13. 8. 2015, č. j. 7 Azs 135/2015 - 41, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil, což je v daném případě splněno.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ust. § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka a v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady řízení sestávají z odměny advokátky za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé – kasační stížnost) v částce 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celková částka odměny proto činí 3.400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu